మీ

మీరు పోతే జనం తండోపతండాలుగా రాడానికి మీరు గొప్పవారు కాదు. రాజకీయాలలో, సినిమాలలో, ఆటలలో, సంగీతమో, నాట్యమో, సాహిత్యమో, వ్యాపారమో - ఏ రంగంలోనూ ఏదో సాధించారు అన్న పేరు మీకు లేదు. మీరు ఎవ్వరికీ తెలియరు. అందుకే మీకు గొప్పవారిగా గుర్తింపులేదు. అందుకే ఎక్కడా సంతాపసభలు జరగడంలేదు. పొగడ్తల వర్షం కురవడం లేదు.

ప్రాణం ఇంత సులువుగా పోతుందనుకోలేదు నేను. ఉదయం నేను ఆఫీసుకి వెళ్తున్నప్పుడు కూడా నన్ను సుఖంగా ఉండమంటూ దీవించారు. ఈ రోజు కాదు కొన్నాళ్ళుగా మీ నోట అదే మాట వస్తోంది. రోజూ ఉదయం నిద్రలేస్తూనే మీ దగ్గరకి నేను వచ్చినప్పుడల్లా, కలకాలం పిల్లాపాపలతో హాయిగా నువ్వు ఉండాలని అంటూండేవారు.

ఇప్పుడింక మీ నోటి వెంట నేను ఆ ఆశీర్వాదాలు వినలేను. మీరింక నాతో ఏమీ చెప్పరు. నేనూ మీతో ఇంక ఏమీ చెప్పుకోలేను. అందుకే నా మనస్సులో మాటల్ని చెప్పడానికే - ఈ ఉత్తరం - మీకు అందదని తెలిసి కూడా రాస్తున్నాను. ఇదే మీకు నేను రాస్తున్న మొదటి ఉత్తరం. ఇదే ఆఖరి ఉత్తరం కూడా.

ఈ ఉత్తరం మీకు పంపించలేననీ, ఇది మీకు అందదని కూడా నాకు తెలుసు. అయినా, నా కోసం నేను రాసుకుంటున్న ఉత్తరం ఇది.

'శీర్యతే ఇతి శరీరం' అని అన్నారు. మీ శరీరం ఎప్పుడో చిక్కి శల్యమైపోయింది. మిమ్మల్ని చూస్తే ఎముకలూ, చర్మమూ తప్ప ఏమీ కనిపించేవికావు కొన్నేళ్ళుగా. అలాగని అంతకుముందు మీరు మంచి బలంగా ఉండేవారు కారు. మిమ్మల్ని తెలిసిన వాళ్ళందరూ మిమ్మల్ని నాజూకైన మనిషనే అనేవారు.

నాకు తెలిసి మీరు ఎప్పుడూ ఎండకి కానీ చలికి కానీ తట్టుకోగలిగేవారు కాదు. చేతిలో గొడుగు లేకుండా మీరు బయటికి వెళ్ళడం నేనెప్పుడూ చూడలేదు. అలాగే ఎప్పుడూ ఫ్యాన్ పెట్టుకుని పడుకోలేదు. ఫ్యాన్‌గాలి తట్టుకోలేకపోయేవారు.

'నా వల్ల మీ అందరికీ ఇబ్బంది. నా కోసం మీరు కూడా ఏ.సీ. ఫ్యానూ

మానెయ్యాల్సి వస్తోంది. అసలు నేను ఈ సంఘానికి ఫిట్ కాను' అని అనేవారు.

అలాంటి మీ శరీరానికి ఏమీ అవకూడదన్న తాపత్రయంతో మంచు మీద ఉంచాం. అసలే చల్లబడిన మీ శరీరం ఆ మంచు చల్లదనాన్ని తట్టుకోగలదా అని అనిపించింది ఒక్కసారి. ఐతే ఈ శీతోష్ణాలని అనుభవించని స్థితికిచేరుకుంది మీ భౌతిక శరీరం. ఆత్మ అంటూ ఉంటే అది ఈ పాటికి శరీరాన్ని వదిలేసి ఉంటుంది. ఆత్మ ఉంటుందన్న నమ్మకం మీకు లేదు. అలాగని అపనమ్మకమూ కాదు. మరణం తర్వాత ఏమవుతుందన్నది మరణం తర్వాతే తెలుస్తుంది అని అనేవారు.

ఒకవేళ శరీరం కాకుండా నిజంగాఆత్మలాంటిదేదన్నా ఉండి ఉంటే మీ ఆత్మకి - అంటే మీకు - మరణానంతరం ఏమవుతోందో తెలుస్తూ ఉండి ఉంటుంది. ఐతే మీరు నాకు ఆ సంగతి చెప్పరు.

మీరే అనేవారు - మరణించిన వాళ్ళెవ్వరూ ఇంత వరకూ మనకు కనిపించి మరణించాక ఇలా ఉంటుందని చెప్పలేదు - అని. అందుకే మీరు చెప్పడం లేదు. జీవితం అంతా ఎక్కువ మౌనాన్నే పాటించిన మీరు ఇప్పుడు ఇంక పూర్తిగా మునులైపోయారు.

ఇలా మాట్లాడకుండా కదలకుండా పడుకుని ఉన్న మిమ్మల్ని చూస్తూ ఓ రాత్రంతా గడపాలని అనుకుంటున్నా నాకు భయం కానీ బాధ కానీ కలగడంలేదు. నాకు భయం బాధా కలగకుండా చేసింది మీరే. ఈ లోకం నుండి వెళ్ళిపోవడానికి మిమ్మల్ని మీరు సిద్ధం చేసుకోవడమే కాక నన్నూ సిద్ధం చేశారు మీరు. ఎనిమిదేళ్ళ క్రితమే - వెయ్యి చంద్రుళ్ళని చూశాను. ఇంక ఎన్నాళ్ళు బతికినా ఎక్కువే. ఆ దేవుడు ఏరోజు దయతలిస్తే ఆ రోజు వెళ్ళిపోవడమే. నేను పోతే నువ్వు బాధపడకు అని చెప్పారు. నాకు ఆ మాటలే గుర్తొస్తున్నాయి.

అందుకే కదలకుండా కట్టెలా అయిపోయిన మీ శరీరాన్ని, చూసినా నాకు కష్టం కలగడం లేదు. ఏడుపు రావడంలేదు. ఈ సన్నివేశాన్ని నాకు మీరు ముందే చూపించేశారు. రాబోయే మరణం గురించి ఏ మాత్రం బెంగపడకుండా దానికోసం ఎదురు చూస్తూ కాలం గడిపేశారు మీరు.

ప్రతి ప్రాణికి ప్రాణం అంటే తగని తీపి ఉంటుందని నా నమ్మకం. అలాంటిది ప్రాణం పోయే రోజు దగ్గర పడుతోందని ఆందోళన పడడం కాదు - దగ్గర పడాలని కోరుకోగలిగారు మీరు.

ఈ రోజు కాదు. ఇరవై ఏళ్ళ క్రితం. మీకు ఇంకో పది నిముషాల్లో ఆపరేషన్

అవుతుందనగా కూడా, ప్రతి రోజులాగానే పేపర్ చదువుకుంటూ ఉండగలిగారు మీరు - నిశ్చలంగా, నిర్భయంగా.

మధ్యాహ్నం నిద్రలోనే శాశ్వత నిద్రలోకి జారిపోతూ కూడా మీలో అదే నిశ్చింతా, అదే నిర్భయం. మృత్యువుని కాదు మృత్యుభీతిని జయించిన మృత్యుంజయులు మీరు. అందుకే మందులు అయిపోతున్నాయి తీసుకురా అని చెప్పగలిగినంత మామూలుగా, నేను చచ్చిపోయాక, నాకుకొరివి పెట్టాలి నువ్వు అని కూడా చెప్పగలిగారు.

మీ జీవిత యాత్రలాగానే ఏ ఆర్భాటాలు లేకుండా సాగిపోతోంది మీ అంతిమయాత్ర.

చుట్టుపక్కల నాలుగైదు గ్రామాల్లో తప్ప ఇంకెక్కడా ఆ ఊరు ఉందనే తెలియని చిన్న పల్లెటూరిలో తాటాకింట్లో ఎప్పుడో తొంభై ఏళ్ళ క్రితం ప్రారంభమైన మీ జీవిత యాత్ర ముంబయి మహానగరంలో పెద్ద కాంక్రీట్ సౌధంలో పరిసమాప్తమైంది.

ఎంతటి సుదీర్ఘ ప్రయాణం. రెండు ప్రపంచ సంగ్రామాలూ, భారతదేశ స్వతంత్రం, ఆంధ్ర రాష్ట్రావతరణంలాంటి ముఖ్యమైన సంఘటనలు ఎన్ని చూశారు మీరు. పందొమ్మిది వందల ముప్ఫైలలో ప్రపంచవ్యాప్తంగా వచ్చిన ఆర్థిక సంక్షోభం - ఎక్కడో పల్లెటూరిలో ఉన్న మీ మీద చూపించిన ప్రభావం మీ నోటి గుండా ఎన్నోసార్లు విన్నాను నేను.

మీకింకా ఎనిమిదేళ్ళు రాకుండానే మీ నాన్నగారు పోయారు. దగ్గర చుట్టాలు మోసం చేస్తే ఎవరో స్నేహితుల సాయంతో చదువు సాగిస్తోంటే వచ్చింది ఈ ఆర్థికసంక్షోభం. చదివిన చదువుతో చిన్న ఉద్యోగం ప్రారంభించిన మీరు తర్వాత ప్రైవేటుగా ఎం.ఎ. చేశారు. అసలు కాలేజీకే వెళ్ళని మీరు కాలేజీ లెక్చరర్‌గా పనిచేశారు. మమ్మల్ని ఏ కష్టం తెలియకుండా పెంచి పెద్దచేశారు. పెళ్ళిళ్ళు చేశారు.

మనవల్నీ, మనవరాళ్ళనీ చూసుకున్నారు. ఇన్నేళ్ళ జీవితంలో ఎన్ని ఒడిదుడుకులు చూశారో? అయినా ఎప్పుడూ చెయ్యాల్సిన పనిని చెయ్యకపోవడం లేదు. అక్కరలేని పనిని చేసిందీ లేదు.

అనవసరమైన విషయాల్లో తలదూర్చకపోవడం చాలా కష్టం. మీ పక్కన నిలబడి ఎవరైనా మాట్లాడుకుంటుంటే- వాళ్ళేం మాట్లాడుకుంటున్నారో వినాలనే కుతూహలమే ఉండేది కాదు మీకు. ఏమిటి మాట్లాడుతున్నారు అని అడిగేవారే కాదు.

నేనెందరో ముసలివాళ్ళను చూశాను. వాళ్ళకి అక్కరలేనిది లేదన్నట్లు అన్నీ అడిగి తెలుసుకుంటూ, అడక్కపోయినా సలహాలు చెప్తూ, అవి ఎవరూ వినడం లేదని సణుక్కుంటూ - తాము బాధపడుతూ చుట్టుపక్కల వాళ్ళని బాధపెడుతూ ఉంటారు.

మీకు అనవసరమైన విషయాల గురించి పట్టించుకునే వారు కారు మీరు. ఆ గుణం ఎలా వచ్చిందో? మీరొక్కరూ కూర్చుని ఎన్ని గంటలైనా పేషన్స్ ఆడుకుంటూనో, పేపర్ చదువుకుంటూనో గడిపెయ్యగలిగేవారు - ఎవరితోనూ సంబంధం లేకుండా. మావయ్య అనేవాడు 'మీరు ఎవరో ఋషి అయ్యుంటారు - శాపవశాత్తూ భూలోకంలో కొన్నాళ్ళు గడుపుతున్నారు' అని.

ఆ మాట నిజమే అనిపిస్తోంది నాకు. ఏ శాపం మిమ్మల్ని మా దగ్గర ఉంచిందో, అది మా పాలిటి వరం అయ్యుంటుంది. కష్టసుఖాలకి వెరవకుండా - ఒక జీవన్ముక్తుడిలా అతి సాధారణంగా జీవితయాత్ర సాగించారు. ఆఖరి యాత్ర కూడా అలాగే సాగిపోతోంది. నన్ను కనిపెంచిన మిమ్మల్ని ఇలా కట్టెల మీద పడుకోబెట్టి కొరివి పెట్టాల్సిన రోజు వస్తుందని ఎప్పటినుండో నాకు భయం ఉండేది.

నేను ఆ పని చెయ్యగలనా అని భయపడుతూనే ఉండేవాడిని. నన్ను చిన్నప్పుడు ఆడించినవో, కొంచెం పెద్దయ్యాక చదువు చెప్పించినవో, ఉపనయనం చేసి చెవిలో గాయత్రీ మంత్రాన్ని చెప్పినవో జ్ఞాపకాలు నన్ను చుట్టేసి, అసలు నేను ఈ పని చెయ్యలేనేమో అని అనుకునేవాడిని.

నన్ను చిన్నప్పుడు ఎత్తుకు తిప్పిన మీ భుజాలనీ, చిరునవ్వుతోనే పలకరించే మీ మొహాన్నీ, ఆశీర్వదించడానికి సిద్ధంగా ఉండే మీ చేతులనీ నేను కాల్చగలనని నేను అనుకోలేదు.

అంతా మామూలుగా అయిపోయింది. మీరే పక్కన ఉండి నేనేం చెయ్యాలో చెప్తూ మీ దహన సంస్కారం చేయించుకున్నట్టు అనిపిస్తోంది నాకు. లేకపోతే నాకు ఇంత శక్తి ఎక్కడ నుండి వస్తుంది? కట్టెలతోపాటు మీ కట్టె కూడా కాలిపోతోంటే చూస్తూ ఉండగలిగిన మనస్సు ఎలా వస్తుంది?

కాశీలో పోవడం కన్న - కన్న కొడుకు దగ్గర పోవడం ఎంతో పుణ్యం అనేవారు మీరు. పుణ్యం మీది కాదు. నాది. చివరిదాకా నా దగ్గరే ఉండి నేను చెయ్యాల్సిన పనులన్నీ నా చేత పూర్తిగా చేయించారు - చివరికి మీ తలకి కొరివి పెట్టే పనిని కూడా. ఇక ముందు నన్ను ముందుకు నడిపించాల్సినవి మీ జ్ఞాపకాలే. అవి నాలో నిరంతరం ఉంటూనే ఉంటాయి. ఐనా మీరు లేరన్న భావం నన్ను వదలదు.

శ్మశానం నుండి ఇంటికి వచ్చేసరికి - అందరూ ఉన్న ఇల్లే అయినా ఖాళీగా అనిపిస్తోంది నాకు. మీరు పడుకునే మంచం మీరు లేకుండా ఒంటరిగా ఉంది. ఈ మంచం వయస్సు నా వయస్సు కన్న ఎక్కువ. పట్టెమంచమే కాని ఇంకో మంచం మీకు సరిపోదని ఎన్ని ఇళ్ళు మారినా, ఊళ్ళు మారినా, దాన్ని మనతో పాటే తీసుకు

వచ్చేవాడిని. ఇంక దాని అవసరం లేదు. చేతన లేని ఆ మంచం ఏమనుకుంటుందో కానీ నాకు నిజంగానే ఒంటరిగా అనిపిస్తోంది.

మనం ఒకరితో ఒకరం మాట్లాడుకునే సమయం ఎక్కువ ఉండేది కాదు. నాకు ఊహరాని వయస్సులో సంగతి నాకు తెలియదు కానీ, నాకు కొంత జ్ఞాపకం ఉన్నప్పట్నుంచి మనిద్దరి మధ్యా మాటలు ఎక్కువ ఉండేవికావు. అయితే నాకు అబ్బిన విద్య కానీ, వివేకం కానీ - అదంతా మీ దగ్గర నుండి వచ్చిందే.

రోజుకి ఓ పదిముక్కలకన్న ఎక్కువ మాట్లాడకపోయినా అన్నిటిలోను మీకు నా మీదున్న అభిమానం వ్యక్తమయ్యేది. అంతకు మించి నాకు ప్రపంచం మీద అవగాహన పెంచేవి మీ మాటలు. వీటన్నిటికన్న ముఖ్యంగా నేనెంత సాధించినా, నన్ను నేల మీద నిలపెట్టేవి మీ మాటలే. చిన్నప్పుడు ఏదన్నా ప్రైజ్ వచ్చిందని చెప్తే - ఎవరికో ఒకరికి ఇవ్వాలి కదా అనేవారు.

నువ్వేదో సాధించేశావనో, నువ్వేదో గొప్పవాడివి అయిపోయావనో అనుకోవద్దన్న సూచన అంతర్లీనంగా ఉండేది. నన్ను మీరు ఎప్పుడూ తిట్టలేదు. ఇంక కొట్టడం అన్న ప్రశ్న లేదు. అయితే అలాంటివి ఏమీ లేకుండానే మీరు జీవించిన జీవితమే - మీ మాటలే - నా జీవితానికి మార్గదర్శకాలై నన్ను నడిపించాయి. నడిపిస్తూనే ఉంటాయి.

మీరు శారీరకంగాలేరు కాని - మీరు నాలో నిక్షిప్తమైపోయి ఉన్నారు. అందుకే లేరన్నమాట నిజం కాదు. అసలు నేనెవరు? మీరొక పక్కా, అమ్మొక పక్కా - కలిపి నేను. చెట్టులోంచి వచ్చిన విత్తు మరో చెట్టు అవుతుంది. మళ్ళీ అందులోంచి విత్తనం వస్తుంది. అది మళ్ళీ చెట్టవుతుంది. అలానే మీరూ, నేనూ మీరు పోయినా నేనున్నాను. అంటే మీరు ఉన్నట్లే. మీరే కాదు. మీ అమ్మానాన్నలు, వాళ్ళ వాళ్ళ అమ్మానాన్నలు... అలా ఎన్ని తరాల నుండో వస్తోంది ఈ జీవన పరంపర. ఇంకెన్ని తరాలో ఇలా వస్తూనే ఉంటుంది. ఈ చక్రానికి ఆద్యంతాలు మనకు తెలియవు. అసలు ఉన్నాయో లేవో కూడా తెలియదు. ఇప్పటికి మీకు తెలిసిందేమో నాకు తెలియదు.

చెప్పడానికి మీరు లేరు. మీకు ప్రతీకగా మీ అస్థికల్ని ఏరుకున్నాను. అస్థికల్ని నదిలో కలపడం అనే ఆచారం మన జీవన విధానంలో భాగం అయిపోయింది. గోదావరి సముద్రంలో కలిసే ప్రదేశంలో పుట్టిన మిమ్మల్ని - గోదావరి పుట్టిన ప్రదేశంలో కలిపేశాను. ఇలాంటి వాటి మీద నమ్మకం లేని నేను ఇవన్నీ చెయ్యడం నాకే ఆశ్చర్యంగా ఉంది. మీరు అనే వారు ప్రేతాలూ, శ్రాద్ధాలూ - ఇవన్నీ నిజమని నమ్మడానికి ఏ విధమైన ఆస్కారం లేదని.

ఐతే మీరు వీలున్నంత కాలం తద్దినాలు పెడుతూనే ఉన్నారు. అదీ పూర్తి శ్రద్ధతో. అయితే పెట్టిన ప్రతిసారీ ఒకటే మాట అనేవారు. ఇవన్నీ చేస్తున్నది, నేను నమ్మి కాదు. పోయిన వాళ్ళు వాటిని నమ్మారు. వాళ్ళ నమ్మకం కోసం అని. ఐతే నేనెందుకు చేస్తున్నానో నాకే తెలియదు. నాకే కాదు - మీకూ నమ్మకం లేదు. మన పూర్వీకులు నమ్మి చేసిందాన్ని మనం ఎందుకు ఆపెయ్యడం అనేవారు మీరు.

అందుకే నేను కూడా చేస్తున్నానేమో. ఏ రోజు తనతోటి మనిషిపోతే ఆ శరీరాన్ని, ఏ జంతువులో తినెయ్యడానికి వదిలెయ్యకుండా మనిషి పాతిపెట్టడమో, దహనం చెయ్యడమో మొదలెట్టాడో, అప్పటి నుండి ఎన్నో లోకాలని సృష్టించెయ్యడం మొదలెట్టాడు. ఈ లోకానికీ, పై లోకాలకీ సంబంధం పెంచుకుంటూపోయాడు.

మంత్రాలు నేర్చుకున్నాడు. అగ్నిని ఆశ్రయించాడు. బ్రాహ్మణుల్ని తయారుచేశాడు. తండ్రుల, తాతల, ముత్తాతల ఉత్తమ లోకమార్గం కోసమని కర్మకాండని నియమబద్ధం చేశాడు.

ఒకవేళ ఉత్తమ లోకాలే ఉంటే - వాటికి కావల్సిన మార్గం - ఏ మనిషికి ఆ మనిషి తనజీవితకాలంలోనే తన ప్రవర్తనతో వేసుకోవాలి కానీ మనిషి పోయాక తర్వాత తరం వాళ్ళు చేసే కర్మల వల్ల అవి సాధ్యమౌతాయనడంలో నాకూ మీకూ నమ్మకం లేదు. మనిషి ఉన్నన్నాళ్ళూ అతనికి ఏంచేశామో అంతే. తర్వాత చేసేది మనశ్శాంతి కోసం. జీవితకాలంలో ఏమీ చెయ్యకుండా తర్వాత దానాలనీ విందులనీ ఆర్భాటం చేసేవాళ్ళెందరో? ఆర్భాటాలు మీకు నచ్చే విషయం కానేకాదు.

నా ఉద్దేశ్యంలో - ఎవ్వరికీ అన్యాయం చెయ్యని, చేద్దామని తలవని మీరు ఉత్తమలోకాలకు వెళ్ళడానికి కావల్సిన అర్హతను స్వయంగా సంపాదించుకున్నారు. నేనేం చేస్తున్నా అది నా తృప్తి కోసం. అంతే.

అమ్మ ఏం చేసిపెట్టినా ఏమిటని కూడా చూడకుండా తినేవారు మీరు. ఇది కావాలి అన్న కోరిక ఎప్పుడూ లేదు. తిండి మీదే కాదు. దేని మీదా లేదు. తిండీ, బట్టా, గూడూ - సాధారణంగా బతకడానికి ఎంత కావాలో అంతే. అంతకు మించి ఏ కోరికా లేదు. పదో రోజు కార్యక్రమంగా పిండాలు పెట్టిస్తూ, మీకు ఏదన్నా కోరిక ఉంటే అది తీరుస్తానని అనుకోమన్నారు నన్ను. అసలు మీకు ఏం కోరిక ఉందని అది తీరుస్తానని అనుకోను నేను?

అలా పిండాలు పెట్టగానే అలా కాకులు వచ్చాయి. కాకులు రాకపోవడానికీ, మీ కోరికలు తీరకపోడానికీ సంబంధం ఉండే అవకాశం లేదు. కానీ మీకు ఏం కోరికలు మిగిలిపోయాయని అవి రాకుండా ఉండడానికి? మిగలడానికి కోరికలు ఉండాలి.

కోరికలే లేవు మీకు. ఈ భూమ్మీద మీరు చెయ్యాల్సిన పనులన్నీ ఒక్కటి కూడా మిగల్చకుండా పూర్తి చేసేశారు మీరు. ఆ పనులన్నీ కూడా చెయ్యాలన్న కోరికతో కాదు - చెయ్యాలన్న బాధ్యతతో చేశారు.

ఇంక మీకు జీవించాల్సిన అవసరం కూడా లేదనిపించిన రోజున జీవితం మీదా కోరిక పోయింది మీకు. ఒకవేళ అంతకు ముందు ఉండి ఉంటే.

తామరాకు మీద నీటిబొట్టులా ఉండడం అంటే ఏమిటో చెప్పి కాదు - జీవించి చూపించారు మీరు నాకు. కర్మయోగికి అసలయిన నిర్వచనం మీరు. ఋషిగా బతకడానికి అడవులకి వెళ్ళక్కరలేదు. సమాజంలో జనం మధ్య ఉంటూ కూడా అది సాధ్యమే అని నిరూపించిన జీవితం మీది.

పన్నెండు రోజుల కార్యక్రమం పూర్తయింది. అంటే ఇంక చేసేదంతా శుభకార్యమే అని అంటున్నారు బంధుమిత్రులందరూ. ఇన్నాళ్ళూ చేసింది అశుభకార్యమని అనిపించలేదు నాకు.

నలుగురినీ పిలిచి భోజనాలు పెట్టాలన్నారు. ఇక్కడ మిమ్మల్ని తెలిసిన వాళ్ళు చాలా తక్కువ. నాకు తెలిసినవాళ్ళే అందరూ. ఇక్కడే కాదు. ఎక్కడా మీరు ఎక్కువమందితో బంధం కలుపుకోలేదు. ఈ బంధాలకి అతీతంగా జీవితం గడిపేశారు. నలుగురినీ కలవాలనీ, ఏదో చేసి నలుగురి మెప్పు పొందాలన్న కోరిక మీకుఎప్పుడూ లేదు.

అసలు గొప్పవాణ్ణి కావాలని అనుకోకపోవడమే మీ గొప్పతనం. ఏదో చేసెయ్యాలనీ, నలుగురిలోనూ ప్రత్యేకంగా కనిపించాలనీ అనుకునే మనుషులకి అసలు ఏ ప్రత్యేకతా అక్కరలేదని అనుకోగలిగిన మీ ప్రత్యేకత అర్థం కాదు. అది గొప్పతనం అని ఎవరికో కానీ అనిపించదు. అందుకే మీకు గొప్పవారిగా గుర్తింపు లేదు. అందుకే ఎక్కడా సంతాప సభలు జరగడంలేదు. పొగడ్తల వర్షం కురవడంలేదు. దండలూ,ఊరేగింపులూ లేకుండా మామూలుగా సాగింది మీ అంతిమయాత్ర.

మీ జీవితం లాగానే మీ మరణమూ సాదాగా గడిచిపోయింది. సామాన్యంగా జీవితం గడిపేసిన అసామాన్యులు మీరు. నలభై ఏడేళ్ళ మీ కొడుకుగా మీకు సన్నిహితంగా ఉండే భాగ్యం నాకు ప్రసాదించినందుకు -

ఇక ఎన్నటికీ కనిపించని మీ పాదాలకు సాదరంగా ప్రణమిల్లుతూ

మీ....

• • •